

Framhald av síðu 7
lendingar til at útbýgging
teirra vatnorku.

Varðveita náttúruna!

Tí havi eg ilt við at skilja tey ella teir, sum hava so nógv imóti vatnúthygging her heima hjá okkum sjálvum fyrri at varðveita náttúruna, tá tey onki hava imóti, at íslendingar broyta sína náttúru fyrri at skaffa okkum orku. Í dag eru vit bundin av teimum oljuframleiðandi londunum, og tey seta prísir á oljuni, sum teimum lystir. Hetta er ein ring støða hjá okkum og øðrum londum at vera í, tí mátti tað verið heilt natúrligt at vit fyrst útnýttu alla ta orku, ið vit sjálvi eiga fyrri at bliva so sjálvbjargin sum gjørligt.

Løgmaður nevnr eisini

Framhald av síðu 9
fer. Hesar støðirnar eru so kortini royndar aðrastaðni og ganga væl.

— Eg haldi ikki, at vit hava ráð til at vera ov varnir. Skulu vit fáa nokur úr-

eitt sindur um orku. Hann sigur: »Ein idnaðargrein, sum landsstýrið ætlar at stuðla, er framleiðsla av vindmyllum. Orkuframleiðsla av vindmyllum er enn, sum lögmaður á royndarstigi, men tað er einki at ivast í, at hetta í framtíðini verður ein tíðandi orkukelda, serliga, tá ið tað verður hugsað um at nýta hesa orkukeldu til upphiting«.

Her heima hjá okkum hevur nógv verið tosað um idnað hesi seinastu árinum sum eitt alternativ til fiskivinnuna, og ásannast má, at nakað er hent á hesum øki, men tað er so, at ein partur av hesum idnað er orkukrevjandi, og tí verður hann ikki kappingarferur við tí orkuprís, sum vit hava í dag, og hesin prisurin verður ikki at minka, so leingi sum orkan verður framleidd

við olju. Tí er tað bráneyðugt at finna fram til aðrar orkukeldur.

Samgongan ósamd!

At enda sigur lögmaður: ...»og hetta er vent til andstöðuna: Vit ganga út frá, at tit, tá tit fáa fótarnar fyrri tykkum, fara at virka sum andstöða«.

Eg haldi tó, at um tað er nakar, sum ikki hevur fingið fótarnar fyrri seg, so er tað samgongan. Tað hevði hon so ikki fingið í vartingsetuni. Tá kom tað fyrri ferð eftir ferð, at stór og tyðandi mál, sum landsstýrið legði fram, voru í ferð við at fara aftur við borðinum, orsaka av, at samgongan møtti ikki upp í tinginum, ella at teir voru so rúkandi ósamdir um málini, men her var tað andstöðan, sum hevði fingið fótarnar fyrri seg, og visti sína ábyrgd og tók um endan.

Eg ivist í, um samgongan hevur funnið fótarnar á sær sjálvum og er fer fyrri at samarbeiða, tí ein hevur varðhugað av, at tað enn eru fleiri stór-

mál, sum menn ikki eru samdir um.

Tann, ið lurtaði eftir, tá útvarpið tosaði við Anker Jørgensen, forsætisráðharra, tá hann var á vitjan í Føroyum, hoyrði Anker Jørgensen fleiri ferðir siga, at hetta málið var landsstýrið ikki samt um, og ein hugsar um at hetta eru stórmál sum landsstýrið skal samráðast við rikismyndugleikarnar um longu í november í ár go sum hava stóran týdning fyrri Føroyar, so er hetta heldur ódámligt.

Í samgonguskjalinum stendur í eini grein, at mál, sum samgongan er ósamd um, verða ikki lögð fyrri tingið. Hetta pettið man ivaleyst longu verða strikað.

Nú skal eg ikki geva samgonguni góð ráð, men eitt er vist, at fyrrrenn flokkar og menn, ið far upp í eina samgongu, hvør í sínum lagi, duga at geva nakað frá sær sjálvum, soleiðis at finnst kann saman um eina felagsloysn, fyrr hava tit ikki fingið fótarnar fyrri tykkum.

spyr læknan

Mánasjúka

Dóttur mín, sum nú er fimtan ára gomul, er lítill og neyðarslig. Hon hevur heldur ikki fingið mánasjúku enn, og tí fari eg at spyrja læknan, um tað hevur nakað við útviklingin hjá dótturini at gera, at hon ikki hevur fingið mánasjúku. Hon er rættuliga barnslig og als ikki so vaksin í tí, sum t.d. mamma hennara var, tá hon var í sama aldri. Hoast eg ikki haldi, at dóttur okkara mennist ógvuliga seint, so havi eg lisið onkustaðni, at mánasjúka kemur, tá heilin er útviklaður eitt ávíst stig. Er tað soleiðis, ella hvussu hongur hetta fyrbrigdið saman?

Svar

Spurningurin er ógvuliga trupul og fjøllbroyttur. Tí er ikki gjørligt at svara hann í

stuttum.

Umhvørvið hevur stóra ávirkan á, nær mánasjúkan kemur. Jú betri umstøður ein livur undir og færri sjúkurlingur ein hevur havt undir uppvekstrinum ger, at mánasjúkan kemur fyrr.

T.d. í 1920-unum kom mánasjúkan í 15-16 ára aldrinum, meðan tað nú er vanligari, at tey fáa hana í 12-13 ára aldrinum.

Sjálvandi hevur tað nógv at siga, hvussu likamið annars er útviklað. Sum tygum skriva, er hon ógvuliga barnslig og lítill á vøkstri, hevur samband við tað, at mánasjúkan ikki er komin enn. Um mánasjúkan ikki kemur, áðrenn dótturin er 18 ár, má hon kannast nærri fyrri at finna orsökina, tí tað kunnu vera ymskar orsøkir til, at mánasjúkan ikki er komin í og viðgerð er møgulig.

Nýtið høvið at spyrja læknan! Og tað kunnu tygum gera við at skriva spurningin niður á ein lepa og senda hann til Sosialin, postsmoga 76, í Havn, og merkja brævbjálvan: »spyr læknan«.

Blómubúðin »FLORA«

Vit hava fingið nýtt
telefonnummar til

16044

Hoydalsvegur 8

Tórshavn

Vit senda um alt landið.

heldur tú ikki

sosialin

hornið

— Tak, men meg skulu tygum ikki læra nakað um biðitíðini hjá sjúkrakassalæknum!

Óli í Aarstovu

— Ongantið havi eg upplivað ein sjúkling, við so tjúkkari húð!